

Arrest

nr. 71995 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. JACOBS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 19 januari 1985 te Assab, Eritrea. U bent van Tigrinya afkomst en u bent pinkstergelovige. Uw ouders hebben eveneens de Eritrese nationaliteit. In 1989 verhuisde u samen met uw ouders naar de Ethiopische stad Desse. In 1999 werden uw ouders echter gedwongen gedeporteerd naar Eritrea omdat ze hadden deelgenomen aan het referendum dat over de onafhankelijkheid van Eritrea zou beslissen in 1993. U bleef achter in Ethiopië en woonde vanaf dat moment bij uw oom. Kort na de gedwongen deportatie scheidden uw

ouders, waarop uw moeder naar Keren verhuisde, aangezien ze van deze stad afkomstig is. Uw vader bleef in Assab wonen.

In 2005 besloot u om ook Ethiopië te verlaten en bij uw ouders te gaan wonen in Eritrea. U had immers gezondheidsproblemen en voelde zich steeds minder welkom en meer uitgesloten in Dese omwille van uw Eritrese afkomst. De problemen met uw gezondheid uitte zich in epilepsie-aanvallen, waardoor u ook niet meer naar school kon gaan in Ethiopië. Na uw terugkeer naar Eritrea samen met uw oom vestigde u zich in Assab samen met uw vader. U bezocht er vaak de kerk en ging regelmatig naar het ziekenhuis voor een medische behandeling maar het ging niet beter met uw gezondheid. Integendeel, omwille van uw ziekte, bleef u meestal binnenshuis. Via vrienden ontmoette u een gelovige van de Pinkstergemeenschap, die weet kreeg van uw ziekte en voorstelde om te bidden voor u opdat het beter zou gaan met uw gezondheid. Door deze gebeden ging het plots veel beter met uw gezondheid en besloot u zich te bekeren tot het Pinkstergeloof op 15 januari 2008, net zoals uw vader die ook geïnspireerd werd door uw plotse genezing. U had vier vrienden in Assab met wie u regelmatig samenkwam om te bidden, zowel in uw huis als in de woningen van uw vrienden. Op 13 januari 2010 viel de politie binnen in het huis van u en uw vader, tijdens een zoektocht van huis tot huis, naar leden van verboden geloofsgemeenschappen zoals degene waartoe u behoorde. U werd samen met uw vader opgepakt en meegenomen naar het politiecommissariaat in Assab. Jullie werden opgesloten in verschillende cellen. Op 26 maart 2010 werd u naar het ziekenhuis gebracht omdat het niet goed ging met uw gezondheid. U had immers bloedingen waardoor de politie u voor een medische behandeling naar het hospitaal bracht waar u bewaakt werd door agenten. Na vijf dagen in het ziekenhuis zag u dat de agenten niet aanwezig waren; u maakte van deze gelegenheid gebruik om te ontsnappen en nam contact op met uw oom. Uw oom contacteerde vervolgens een smokkelaar die u naar het buitenland zou loodsen. Op 30 maart 2010 verliet u Assab en nam u de boot naar Jemen. In Jemen bleef u tot 8 november 2010. U verbleef er in de woning van een tweede smokkelaar in Sanaa. Op 8 november 2010 nam u het vliegtuig en de volgende dag kwam u aan in België, waar u asiel aanvraagde op 10 november 2010.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert Eritrea ontvlucht te zijn omdat u vreest opnieuw opgesloten te worden omwille van uw pinkstergeloof. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verblijf in Assab en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. U slaagt er namelijk niet in aannemelijk te maken dat u in 2005 vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Eritrea samen met uw oom, en dat u vanaf dat moment in Assab zou hebben gewoond tot het moment dat u beweert Eritrea ontvlucht te zijn.

Vooreerst kan u niet overtuigen wat de religieuze context betreft in Eritrea. Zo geeft u tijdens het gehoor aan dat er in Eritrea twee categorieën van de Islam worden erkend, de extremisten en de gematigden, en dat er eveneens twee stromingen van het christendom worden erkend, het katholicisme en het orthodoxe geloof (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Het is vooreerst al merkwaardig dat u stelt dat er twee vormen van de Islam worden erkend in uw beweerde land van herkomst, waarbij u dus eigenlijk aangeeft dat een extremistische vorm van de Islam erkend zou zijn in uw land van herkomst, wat hoegenaamd niet het geval is (zie landeninformatie, administratief dossier). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt namelijk dat er in Eritrea vier godsdiensten worden erkend, met name het katholicisme, het orthodoxe geloof, de Islam en de Lutheriaanse kerk (zie landeninformatie, administratief dossier). Uit het gehoor blijkt dus dat u eveneens niet weet dat de Lutheriaanse evangelische kerk één van de vier toegelaten kerken in Eritrea is (zie gehoorverslag CGVS, p.14; zie landeninformatie, administratief dossier). Dit is erg merkwaardig aangezien de Lutheriaanse kerk als evangelische kerk het dichtst aanleunt bij de pinksterkerken, waarvan u zelf beweert lid te zijn sinds 2008. Gevraagd naar de huidige patriarch van de orthodoxe kerk, antwoordt u Abune P.(...) (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Deze laatste was echter de eerste patriarch in Eritrea van 1998 tot 2002, toen u nog in Ethiopië leefde, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de huidige patriarch van de Orthodoxe kerk sinds 2006 Abune D.(...) is (zie landeninformatie, administratief dossier). Frappanter is echter het feit dat u de voorganger van de huidige patriarch niet blijkt te kennen. Wanneer u immers gevraagd wordt of u Abune A.(...) kent moet u het antwoord schuldig blijven en zegt u dat u deze man niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Dit is opmerkelijk omdat u enerzijds zelf aangeeft tijdens het gehoor lid te zijn geweest van de orthodoxe kerk tot 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p.13), voordat u lid bent geworden van het pinkstergeloof, en

anderzijds omdat de voorganger van de huidige patriarch, Abune A.(...), in 2006 uit zijn functies werd ontzet nadat hij de overheid had bekritiseerd omwille van de vervolging van evangelische minderheidskerken (zie landeninformatie, administratief dossier). Van leden van een pinksterkerk in Eritrea mag redelijkerwijze verwacht worden op de hoogte te zijn van dermate belangrijke gebeurtenissen.

Voorts kunnen ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde lidmaatschap van de pinkstergemeenschap in Assab. U beweert zich bekeerd te hebben tot het pinkstergeloof op 15 januari 2008 nadat enkele leden van de pinkstergemeenschap voor u gebeden zouden hebben waarop het plotseling beter met uw gezondheid ging (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Na uw genezing zou u zich bekeerd hebben tot het pinkstergeloof in Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ondanks het feit dat u sinds begin 2008 lid zou geweest zijn van de lokale pinkstergemeenschap, beweert u slechts vier medegelovigen te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Dit is erg merkwaardig te noemen, zeker in het licht van uw verklaring dat uw vader eveneens lid zou zijn van de pinkstergemeenschap en dat hij een predikant binnen deze gemeenschap zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Het is niet erg aannemelijk dat u in de twee jaar van uw lidmaatschap van de pinkstergemeenschap in Assab, vanaf uw bekering tot aan uw beweerde aanhouding in januari 2010, slechts vier pinkstergelovigen zou ontmoet hebben. Op de vraag of u de vrienden van uw vader dan niet kende, antwoordt u nogal ontwijkend dat uw vader meer een predikant is en dat hij meer getuigde dan dat hij bad (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Wanneer u gevraagd wordt wie de priesters of de vooraanstaande personen binnen uw kerk waren, vernoemt u enkel H.M.(...), die aan het hoofd van uw kerk zou hebben gestaan (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd naar andere pinksterkerken in Eritrea, vermeldt u enkel de Nara kerk, waarvan u enkel beweerd gehoord te hebben, en waarvan u niet weet of ze al dan niet nog bestaat (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U weet dan ook niet te overtuigen wat uw lidmaatschap van de pinkstergemeenschap in Assab betreft, zonder hierbij uitspraak te willen doen of u al dan niet pinkstergelovige bent. Uit bovenstaande opmerkingen kan enkel afgeleid worden dat u er niet in slaagt uw lidmaatschap van de pinkstergemeenschap in Assab aannemelijk te maken.

Wat uw beweerde verblijf in Assab echter vooral ongeloofwaardig maakt, is uw wel zeer beperkte kennis over de militaire dienstplicht in Eritrea. Wanneer u gevraagd wordt of u nooit opgeroepen bent voor de militaire dienstplicht voordat u gearresteerd werd, antwoordt u negatief (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Vervolgens wordt u gevraagd of u geen vrienden kende die werden opgeroepen voor de militaire dienstplicht, waarop u eerst van niet antwoordt, om dan te stellen dat er een meisje was dat S.(...) heette (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Wanneer de interviewer hierop vraagt of uw vrienden, waarmee u bad, dan niet bang waren om opgeroepen te worden voor de dienstplicht, verklaart u dat jullie daar nooit over praatten (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Dit laatste antwoord is hoegenaamd niet geloofwaardig aangezien de Eritrese maatschappij getekend wordt door de massale gedwongen rekrutering van jongeren voor de verplichte militaire dienstplicht. Eritrea is zelfs de meest gemilitariseerde staat ter wereld (zie landeninformatie, administratief dossier). Gevraagd naar de reden van uw niet-oproeping voor de militaire dienstplicht, antwoordt u dat u een medisch attest had dat u zou bekomen hebben in het hospitaal omdat het duidelijk was dat u ziek was (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd of u dit attest ooit heeft moeten laten zien aan de Eritrese autoriteiten, antwoordt u van niet omdat iedereen wist dat u ziek was (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Ook deze verklaringen zijn niet aannemelijk in het licht van informatie waarover het CGVS beschikt. Hieruit blijkt immers dat een vrijstelling voor de dienstplicht om medische redenen enkel kan bekomen worden mits een gezondheidsattest dat uitgevaardigd wordt door een medisch panel in Sawa, of mits een beoordeling van de gezondheidstoestand door militaire gouverneurs en hun staf zelf (zie landeninformatie, administratief dossier). Een andere mogelijkheid is dat men deze vrijstellingsdocumenten zou kunnen verkrijgen tegen betaling en dus via corruptie (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is bijgevolg bevreemdend en niet aannemelijk dat u via een gewoon medisch attest, dat u niet eens aan de Eritrese autoriteiten zou hebben getoond, nooit zou zijn opgeroepen voor de militaire dienstplicht.

Verder is uw kennis over de militaire dienstplicht zelf ook heel erg beperkt. Wanneer u gevraagd wordt wat u weet over de militaire dienstplicht, verklaart u dat mensen boven de achttien deze dienst moeten doen en dat deze dienst ingedeeld is in verschillende categorieën, die u zich niet kan herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p.17). U weet echter niet hoelang deze dienstplicht duurt (zie gehoorverslag CGVS, p.17), terwijl de onbeperkte duur van de Eritrese militaire dienstplicht net één van de hoofdkenmerken van deze dienstplicht is waardoor een niet onaanzienlijk aantal Eritrese jongeren eraan tracht te ontsnappen (zie landeninformatie, administratief dossier). Gevraagd of u weet wat Sawa is, antwoordt u dat u gehoord heeft dat het een militair trainingskamp is, maar u kan Sawa niet situeren in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.17). In tegendeel, u verklaart dat dit kamp overal in verschillende

regio's is, behalve in Assab, maar dat u geen specifieke plaatsen kent (zie gehoorverslag CGVS, p.17), waardoor u laat uitschijnen dat er verschillende dergelijke kampen met de naam Sawa zouden zijn, terwijl het in feite gaat om één militair kamp gelegen in Sawa in het noorden van Eritrea (zie landeninformatie, administratief dossier). Uw beperkte kennis over deze militaire dienstplicht is bijgevolg wel zeer frappant, gezien uw bewering dat u sinds 2005 in Assab zou hebben gewoond, waardoor deze laatste bewering zoals eerder gezegd ernstig in twijfel kan getrokken worden.

Wat de deportatie van uw ouders naar Eritrea betreft, en uw vrijwillige terugkeer naar Eritrea in 2005, kunnen eveneens enkele bedenkingen gemaakt worden. Zo kan u in de eerste plaats niet aangeven waarom uw ouders samen met u in 1989 vanuit het toen nog niet onafhankelijke Eritrea naar Ethiopië verhuisden (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U geeft tijdens het gehoor ook eerst aan dat uw ouders gedwongen gedeporteerd werden naar Eritrea in 1999 (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wanneer u wat later tijdens het gehoor gevraagd wordt wat u zich nog herinnert van de deportatie van uw ouders naar Eritrea, antwoordt u merkwaardig genoeg dat het in 1998 was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U kunt ook niet overtuigen wat betreft uw verklaring waarom u niet samen met uw ouders gedwongen gedeporteerd werd. Wanneer u deze vraag gesteld wordt, geeft u als een van de redenen aan dat uw ouders bezorgd waren om uw gezondheid (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wat later tijdens het gehoor wordt u gevraagd waarom u in 2005 besloot dan vrijwillig terug naar Eritrea te keren, waarop u verklaart dat het omwille van gezondheidsproblemen was (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Het is merkwaardig en komt niet erg overtuigend over dat u uw gezondheid als reden opgeeft, zowel bij uw verklaring waarom u niet samen met uw ouders gedeporteerd werd, als bij uw uitleg waarom u in 2005 dan toch vrijwillig terug naar Eritrea keerde. Bovendien verklaart u vanuit Ethiopië via internet contact te hebben gehad met uw ouders na hun deportatie (zie gehoorverslag CGVS, p.4), maar wanneer u gevraagd wordt waarom u in 2005 naar uw vader in Assab ging, en niet naar uw moeder in Keren aangezien ze gescheiden waren, beweert u dat u niets van de scheiding van uw ouders wist totdat u uw vader in Assab zag (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Wanneer de interviewer u vervolgens vraagt of u dan niet wist dat uw ouders gescheiden waren via het internetcontact dat jullie hadden, verklaart u plots dat ze u wel hadden verteld dat ze gescheiden waren maar dat u niet wist dat ze zo vijandig ten opzichte van elkaar stonden (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaart nu zelfs dat u wist dat uw moeder in Keren woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het komt in casu echter niet doorleefd en dus niet waarachtig over wanneer u uw verklaringen in verband met uw situatie in Eritrea lijkt aan te passen aan de vragen die u gesteld worden door de interviewer.

Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat u een aantal gegevens kan verstrekken met betrekking tot Assab en Eritrea in het algemeen. Volgens uw verklaringen zou u vijf jaar in Assab hebben gewoond nadat u in 2005 vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Eritrea. Toch komt uw kennis over Assab en over Eritrea in het algemeen ingestudeerd over, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen. Zo weet u dat Eritrea ingedeeld is in zes regio's of zoba's, maar wanneer u gevraagd wordt of u het begrip subzoba kent, verklaart u dat subzoba een 'kebelle' is, terwijl deze laatste eigenlijk een Ethiopisch begrip is in het kader van de lokale administratieve indeling aldaar (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Subzoba is nochtans een essentieel begrip in de administratieve of bestuurlijke indeling van Eritrea en het is merkwaardig dat u dit begrip gelijkstelt aan een 'kebelle' (zie landeninformatie, administratief dossier).

Ook kunt u letterlijk de negen bevolkingsgroepen opsommen die in Eritrea leven, maar de naam van de nationale tv-zender kent u dan weer niet (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U kunt eveneens verschillende wijken in Assab en enkele dorpen rond Assab vermelden (zie gehoorverslag CGVS, p.16), maar verder verklaart u de afstand tussen Assab en de grens met Djibouti niet te kunnen inschatten. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u de naam van de plaats aan de grens tussen Eritrea en Djibouti kent, antwoordt u Bure en laat u Rahayta onvermeld (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Bure is echter een plaats aan de Eritrees-Ethiopische grens, en dus niet aan de grens met Djibouti zoals u aangeeft, terwijl Rahayta het dorp is aan de grensovergang met Djibouti (zie landeninformatie, administratief dossier). Nochtans had u op een eerdere vraag over dorpen in de buurt van Assab, een aantal namen van dorpen opgesomd, waaronder Rahayta (zie gehoorverslag CGVS, p.16-17). Aangezien dit laatste dorp dus wel degelijk de grensovergang tussen Eritrea en Djibouti betreft, geeft dit aan dat u de dorpen in de buurt van Assab die u kon opsommen, of toch op zijn minst het dorp aan de grensovergang met Djibouti, niet kan situeren wat zoals eerder gezegd een ingestudeerde kennis doet vermoeden. Bijgevolg slaagt u er niet in via uw antwoorden over Assab en Eritrea, zeker rekening houdende met voormelde opmerkingen en vaststellingen, de geloofwaardigheid van de door u beweerde nationaliteit te herstellen.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Assab, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Assab, die hieruit voortvloeiden, eveneens in het gedrang. Bovendien kunnen betreffende uw beweerde problemen in Assab nog enkele bemerkingen gemaakt worden. Zo beweert u te zijn gearresteerd door de Eritrese veiligheidsdiensten op 13 januari 2010. U verklaart vervolgens dat u werd opgesloten in het politiebureau van Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U beweert nooit te zijn ondervraagd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Op 26 maart zou u naar het ziekenhuis zijn overgebracht omdat u leed aan hevige bloedingen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U zou vijf dagen verbleven hebben in het ziekenhuis, en vervolgens geprofiteerd hebben van een moment dat er geen bewakers waren in of aan uw kamer, om te vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het is ten eerste echter niet heel erg aannemelijk dat u onbewaakt zou zijn achtergelaten in uw ziekenhuiskamer en dat u zomaar kon ontsnappen, en ten tweede komt het niet geloofwaardig over dat u, nadat u omwille van hevig bloedverlies naar het ziekenhuis werd gebracht, amper vijf dagen later gevlucht zou zijn, en ook onmiddellijk het land zou hebben verlaten, gezien de slechte gezondheidstoestand waarin u verkeerde aldus uw verklaringen tijdens het gehoor. Uw verklaringen omtrent uw ontsnapping zijn bijgevolg niet overtuigend en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel.

U legt tenslotte geen documenten voor ter bevestiging van uw identiteit, noch van uw nationaliteit. U legt wel een medisch attest voor, opgesteld door psycholoog-psychotherapeut P.J.(...) dd. 30 april 2011 (zie administratief dossier). Hierin stelt de psycholoog een psycho-traumatische symptomatologie bij u vast. De behandelende psycholoog verklaart dat u deze symptomen wijt aan een periode van gevangenschap begin 2010 in Eritrea. De psycholoog geeft zelf aan dat deze symptomatologie het gevolg kan zijn van het feit ooit geterroriseerd te zijn geweest, maar dat deze symptomen ook het gevolg kunnen zijn van seksueel misbruik (zie administratief dossier). Zonder afbreuk te willen doen aan de inhoud van dit medisch attest, of aan de expertise van de behandelende psycholoog, kan deze laatste zich uiteraard enkel uitspreken over de vastgestelde symptomatologie, en niet over de (waarachtigheid van uw verklaringen over de) feiten die hieraan de grondslag liggen. Dit document wijzigt dan ook niets aan de hierboven gemaakte vaststellingen in verband met de ongeloofwaardigheid van uw beweerde nationaliteit en/of herkomst.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit, noch aan uw beweerde verblijf in Assab.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling (hierna wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, van artikel 3 EVRM en van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden zoals gewijzigd door Protocol nr. 11 met aanvullende protocollen nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (verder vluchtelingenverdrag).

Verweerder stelt terecht vast dat de door verzoekster aangevoerde schendingen van de principes van machtsoverschrijding en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden zoals gewijzigd door Protocol nr. 11 met aanvullende protocollen nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 op geen enkele manier nader worden toelicht in onderhavig verzoekschrift. Om als middel in aanmerking

genomen te worden moet echter naast de geschonden geachte bepaling of het geschonden geachte beginsel in het verzoekschrift tevens verduidelijkt worden hoe en waarom verzoekster de bewuste bepaling of het bewuste beginsel door de bestreden beslissing geschonden acht, waardoor deze onderdelen van het middel dan ook niet ontvankelijk worden aangevoerd.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 2 mei 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Amhaars machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Het komt de Commissaris-generaal toe te beoordelen of uit de verklaringen van de verzoekende partij redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit of land van herkomst of vroegere gewone verblijfplaats voldoende aantoonst. Bij de beoordeling van de redenen voor de vlucht en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten (RvV (Algemene Vergadering) nr. 45 395 van 24 juni 2010).

2.3. Verzoekster stelt dat haar 'onwetendheid' kan worden uitgelegd door objectieve elementen: Verzoekster was 4 jaar oud toen zij samen met haar ouders van Eritrea naar Ethiopië vluchtte en is enkel en alleen geschoold geweest in Ethiopië, waar zij helemaal niets geleerd heeft over Eritrea, noch aardrijkskunde, noch administratieve indeling, noch religie. Zij is enig kind van het gezin en heeft steeds zware gezondheidsproblemen gehad. Zij werd voor epilepsie verzorgd in Ethiopië tot het vertrek van haar ouders in 1999 en nadien werden haar zorgen geweigerd. Zij is tussen 1999 en 2005 met haar oom (broer van de moeder) in Ethiopië achtergebleven te Dessie nadat haar ouders naar Eritrea terugkeerden na een referendum. Gedurende deze periode waren de contacten met Eritrea steeds heel beperkt. Verzoekster en haar oom keerden in 2005 terug naar Eritrea toen zij reeds 20 jaar oud was. Tussen 2005 en 2008 heeft zij eigenlijk absoluut niets gedaan omdat zij constant ziek was en thuis bleef in de woning van haar vader. Zij zag haar moeder ongeveer om de 6 maanden. Gelet op de aard van haar aandoening, namelijk epilepsie die haar tot 2 à 3 maal per dag bewusteloos achterliet, was dit op zich een hinder om op straat te gaan daar waar de veiligheid niet gegarandeerd was.

De Raad stelt vast dat verzoekster inderdaad een beperkte kennis heeft van de religieuze context in Eritrea zoals gesteld in de bestreden beslissing.

Wat haar bekering betreft en lidmaatschap van de pinkstergemeenschap in Assab betreft kan gesteld worden dat dit deel uitmaakt van haar onmiddellijke leefomgeving en dat na haar genezing haar ziekte alleszins geen verklaring kan bieden voor haar niet overtuigende verklaringen. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij door het bidden van vier dames tussen de dertig en veertig jaren oud genezen werd en zich om die reden bekeerde op 15 januari 2008. Dit stemt niet overeen met haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal (gehoorverslag, p. 12) waar verzoekster stelt dat het "*Sister B.(...), sister A.(...), brother D.(...) en brother A.(...)*" betreft, of twee mannen en twee vrouwen. Ter zitting werd er verzoekster gewezen op bovenvermelde tegenstrijdigheid. Nadat de vraag twee maal gesteld werd en verzoekster niet antwoordde, antwoordde verzoekster uiteindelijk dat het twee vrouwen en twee mannen betrof. Dit heft bovenvermelde duidelijke tegenstrijdigheid niet op. De bekering betreft de kern van haar asielrelaas en dit ondermijnt haar relaas dan ook op ernstige wijze.

De bestreden beslissing stelt: "*Ondanks het feit dat u sinds begin 2008 lid zou geweest zijn van de lokale pinkstergemeenschap, beweert u slechts vier mede-gelovigen te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Dit is erg merkwaardig te noemen, zeker in het licht van uw verklaring dat uw vader eveneens lid zou zijn van de pinkstergemeenschap en dat hij een predikant binnen deze gemeenschap zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Het is niet erg aannemelijk dat u in de twee jaar van uw lidmaatschap van de pinkstergemeenschap in Assab, vanaf uw bekering tot aan uw beweerde aanhouding in januari 2010, slechts vier pinkstergelovigen zou ontmoet hebben. Op de vraag of u de vrienden van uw vader dan niet kende, antwoordt u nogal ontwijkend dat uw vader meer een predikant is en dat hij meer getuigde dan dat hij bad (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Wanneer u gevraagd wordt wie de priesters of de vooraanstaande personen binnen uw kerk waren, vernoemt u enkel H.M.(...), die aan het hoofd van uw kerk zou hebben gestaan (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd naar andere*

pinksterkerken in Eritrea, vermeldt u enkel de Nara kerk, waarvan u enkel beweerd gehoord te hebben, en waarvan u niet weet of ze al dan niet nog bestaat (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U weet dan ook niet te overtuigen wat uw lidmaatschap van de pinkstergemeenschap in Assab betreft, zonder hierbij uitspraak te willen doen of u al dan niet pinkstergelovige bent."

De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.4. Verzoekster verwijst betreffende de vaststellingen aangaande de militaire dienstplicht in Eritrea naar haar bovenvermelde opmerkingen (zie 2.3). Zij merkt eveneens op zonder identiteitsdocumenten naar haar land teruggekeerd te zijn en pas later een identiteitskaart verkregen heeft. Zij ging in Eritrea niet naar school en uit de bijgevoegde info blijkt dat de lichte via de school gebeurt, *in casu* kon dit reeds niet gebeuren. Verder was zij voor een tijd zonder identiteitsdocumenten, hetgeen ook een hinder was om haar voor het leger op te roepen. Tot slot was zij jaren ziek, zodat zij niet in staat was om legerdienst te vervullen. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de informatie zeer uiteenlopend is betreffende het al dan niet steeds in gebruik zijn van het medische attest dat uitsluitend zou moeten gebruikt worden om een vrijstelling te bekomen en bovendien zou corruptie eveneens tot een vrijstelling kunnen leiden. Gelet op haar gezondheidstoestand is het niet uitgesloten dat haar vader het probleem zou geregeld hebben, zelfs buiten haar weten. Haar vriendinnen waren dames tussen 30 en 40 jaar voor wie de legerplicht blijkbaar geen probleem was. Ook de informatie betreffende de lengte van de legerdienst is naargelang de bronnen zeer uiteenlopend. Ook werd de vraag dubbelzinnig gesteld: *'Weet hoe lang ze duurt? Nee'*. Dit antwoord is niet foutief vermits het CGVS stelt dat de duur eigenlijk onbeperkt is of kan zijn...

Verweerder stelt vast dat verzoekster haar antwoorden aangaande de rekrutering van haar vrienden geenszins geloofwaardig zijn. Zo zou zij met haar vrienden met wie zij bad nooit gepraat hebben over het feit dat zij hiervoor schrik hadden (CGVS p.17). De Eritrese maatschappij wordt echter getekend door de massale gedwongen rekrutering van jongeren voor de verplichte militaire dienst. Eritrea is zelfs de meest gemilitariseerde staat ter wereld. Dat haar vriendinnen dames tussen de 30 en 40 jaar waren voor wie de legerplicht blijkbaar geen probleem was, is dan ook – rekening houdend met de geschetste context - niet overtuigend. Daarenboven zijn de verklaringen van verzoekster –zoals hoger vermeld onder 2.3. – tegenstrijdig.

De Raad deelt deze mening en stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift vriendinnen, dames tussen de 30 en 40 jaar vermeldt voor wie de legerplicht geen probleem was terwijl dit niet overeenstemt met haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal. Dat zij hier nooit met haar vrienden over sprak en dat deze vrienden in dit verband geen enkel probleem hadden, overtuigt niet in de concrete Eritrese context. Uit de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie stuk 13, 2 Eritrea: Nationale dienstplicht p. 13) blijkt dat de ophalingen voor de dienstplicht vanaf 2002 hardhandiger en grondiger waren, dat er in februari 2005 jongeren midden in de dag werden ingezameld, dat er op 22 mei 2008 een nieuwe ronde was.

Verweerder volhardt eveneens in niet overtuigende verklaringen van verzoekster dat zij via een gewoon medisch attest, dat zij niet eens aan de Eritrese autoriteiten zou hebben getoond, nooit zou zijn opgeroepen voor de militaire dienstplicht. Verzoekster poogt de door het CGVS gehanteerde informatie in dit verband te weerleggen door te stellen dat die uiteenlopend is en stelt dat het niet uitgesloten is dat haar vader het probleem, zelfs buiten haar weten, zou geregeld hebben. Toen verzoekster gevraagd werd naar de reden van haar niet-oproeping voor de militaire dienstplicht, verklaarde verzoekster enkel een medisch attest te hebben bekomen in het hospitaal omdat het duidelijk was dat zij ziek was (CGVS, p.17). Zij heeft dit attest nooit laten zien aan de Eritrese autoriteiten omdat iedereen wist dat zij ziek was (CGVS, p.17). Ook deze verklaringen zijn niet aannemelijk in het licht van informatie waarover het CGVS beschikt. Hieruit blijkt immers dat een vrijstelling voor de dienstplicht om medische redenen enkel kan bekomen worden mits een gezondheidsattest dat uitgevaardigd wordt door een medisch panel in Sawa, of mits een beoordeling van de gezondheidstoestand door militaire gouverneurs en hun staf zelf (zie landeninformatie, administratief dossier). Een andere mogelijkheid is dat men deze vrijstellingsdocumenten zou kunnen verkrijgen tegen betaling en dus via corruptie (zie landeninformatie, administratief dossier).

De bestreden beslissing stelt terecht: *"Het is bijgevolg bevreemdend en niet aannemelijk dat u via een gewoon medisch attest, dat u niet eens aan de Eritrese autoriteiten zou hebben getoond, nooit zou zijn opgeroepen voor de militaire dienstplicht."* De Raad schaaft zich achter het desbetreffende motief uit de bestreden beslissing.

Verweerder ziet tenslotte niet in hoe de vraag over de duur van de legerdienst dubbelzinnig gesteld is. De vraagstelling en verzoekster haar antwoord waren immers duidelijk (CGVS p.17). Verweerder stelt dat het antwoord van verzoekster opmerkelijk is aangezien de onbepaalde duur – in tegenstelling tot wat verzoekster meent - van de Eritrese militaire dienstplicht net één van de hoofdkenmerken is van deze dienstplicht, waardoor een niet onaanzienlijk aantal Eritrese jongeren eraan trachten te ontsnappen. Aangaande Sawa stelt verzoekster gehoord te hebben dat dit een militair trainingskamp is, maar zij kan Sawa niet situeren in Eritrea (CGVS p.17). In tegendeel, zij verklaart dat dit kamp overal in verschillende regio's is, behalve in Assab, maar dat zij geen specifieke plaatsen kent (CGVS, p.17), waardoor zij laat uitschijnen dat er verschillende dergelijke kampen met de naam Sawa zouden zijn, terwijl het in feite gaat om één militair kamp gelegen in Sawa in het noorden van Eritrea (zie landeninformatie, administratief dossier).

Daar waar de Raad kan aannemen dat de duur van de dienst niet zo duidelijk is, daar er niet sprake is van een dienstplicht, waarvan de concrete duur zoals vermeld in de informatie niet altijd even lang is, meent de Raad dat de kennis van verzoekster betreffende de dienst voor het overige inderdaad te beperkt is indien zij in Eritrea verbleven zou hebben als 20 jarige.

2.5. Verzoekster verwijst betreffende de vaststellingen aangaande de deportatie van haar ouders naar Eritrea en haar vrijwillige terugkeer naar Eritrea naar het feit dat zij in 1998/1999 amper 13 of 14 jaar oud was. Indien zij zich van jaar vergist heeft, heeft zij degelijk de reden van het vertrek van haar ouders aangegeven, namelijk hun deelname aan het referendum voor de onafhankelijkheid van Eritrea. Haar ouders keerden terug, gedwongen, na een verblijf van ongeveer 10 jaar en zonder ooit teruggekeerd te zijn naar hun land. Zij hadden geen keuze maar ook geen informatie betreffende de gezondheidszorgen in hun land. In Ethiopië werd hun kind behandeld, minstens tot hun vertrek en zolang zij als vluchtelingen beschouwd werden. Zij wisten niet wat hen in Eritrea te wachten stond. Het is niet onlogisch dat de gezondheidstoestand van het meisje en hun vlucht met het kind naar Ethiopië in 1989 en hun terugkeer zonder het meisje van 10 jaar later verantwoord. Via internet was het meisje te weten gekomen dat haar ouders niet meer samen leefden, doch zonder verdere details. Zij wist niet dat de scheiding tot een werkelijke breuk was gekomen hetgeen zij vaststelde bij haar terugkeer. Objectief kan gesteld worden dat de ouders gehandeld hebben in het enige voordeel van hun kind, dat eigenlijk reeds omwille van de omstandigheden gescheiden was van haar beide ouders.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.6. Ook het motief met betrekking tot de kennis van verzoekster in verband met Assab en Eritrea in het algemeen is een overtollig motief. De Raad schaart zich achter het motief uit de bestreden beslissing met betrekking tot het weinig geloofwaardig karakter van haar ontsnapping uit het ziekenhuis.

2.7. Verzoekster stelt dat het CGVS haar dossier enkel 'ten laste' onderzoekt, zonder rekening te houden met al haar correcte antwoorden. Er werd geen rekening gehouden met haar persoonlijke en fysieke toestand. Zij had hevige bloedingen maar blijft thans nog steeds zwijgend wanneer naar de redenen hiervoor gevraagd wordt. Haar psycholoog sluit niet uit dat het meisje verkracht werd tijdens haar opsluiting. Zij werd in dit verband bijzonder weinig ondervraagd.

De Raad meent dat er voldoende motieven zijn die betrekking hebben op de onmiddellijke leefomgeving en ervaringen van verzoekster. Het komt de commissaris-generaal toe te beoordelen of uit de verklaringen van de verzoekende partij redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit of land van herkomst of vroegere gewone verblijfplaats voldoende aantoonde en de Commissaris-generaal is niet verplicht alle elementen uit het administratief dossier te vermelden in de bestreden beslissing, maar de motieven die zijn beslissing (kunnen) schragen.

De bestreden beslissing stelt: *"U legt tenslotte geen documenten voor ter bevestiging van uw identiteit, noch van uw nationaliteit. U legt wel een medisch attest voor, opgesteld door psycholoog-psychotherapeut P.J.(...) dd. 30 april 2011 (zie administratief dossier). Hierin stelt de psycholoog een psycho-traumatische symptomatologie bij u vast. De behandelende psycholoog verklaart dat u deze symptomen wijt aan een periode van gevangenschap begin 2010 in Eritrea. De psycholoog geeft zelf aan dat deze symptomatologie het gevolg kan zijn van het feit ooit geterroriseerd te zijn geweest, maar dat deze symptomen ook het gevolg kunnen zijn van seksueel misbruik (zie administratief dossier). Zonder afbreuk te willen doen aan de inhoud van dit medisch attest, of aan de expertise van de behandelende psycholoog, kan deze laatste zich uiteraard enkel uitspreken over de vastgestelde symptomatologie, en niet over de (waarachtigheid van uw verklaringen over de) feiten die hieraan de*

grondslag liggen. Dit document wijzigt dan ook niets aan de hierboven gemaakte vaststellingen in verband met de ongeloofwaardigheid van uw beweerde nationaliteit en/of herkomst."

Wat de medische attesten betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Met betrekking tot herinneringen van traumatische gebeurtenissen wijst de Raad op het volgende: Het asielrelaas maakt gebruik van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet altijd het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van asielrelazen. Uit het onderzoek blijkt niet dat dergelijke ervaringen in het geheugen gegrift zouden zijn en aldus zeker in detail herinnerd kunnen worden. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale details die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij herhaalde interviews zullen perifere details meer verschillen dan details met betrekking tot kernelementen. Perifere details zoals ruimte, tijd, plaats en het aantal aanwezige personen zullen moeilijker onthouden worden. Dit is het gevolg van een zogenaamde tunnelperceptie waarbij informatie die zich op de visuele of auditieve periferie van de schokkende gebeurtenis niet onthouden wordt en de aandacht gefocust is op het meest bedreigende element dat een centrale plaats krijgt. Hoe langer de tijd tussen twee interviews en hoe meer de betrokken het voorwerp waren van een PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) hoe meer details in de interviews verschilden (J. Herlihy, Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility, in Asylum Procedures, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 – 137; E. Bloemen, E. Vloeberghs, C. Smits, Psychological and psychiatric aspects of recounting traumatic events by asylum seekers, p. 56-57, http://www.pharos.nl/uploads/_site_1/Pdf/Documenten/Care%20Full%2042-85.pdf, geraadpleegd op 4 november 2011).

In casu meent de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat trauma's een verklaring zijn voor het gebrek aan kennis en coherentie van het asielrelaas zoals hierboven gesteld.

2.8. Verzoekster heeft een aanvullende nota neergelegd. De Raad wijst er op dat krachtens artikel 39/76 een replieknota enkel kan worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van het onderzoek van de nieuwe gegevens en elementen. De nota wordt slechts in overweging genomen in zoverre het een repliek is op het schriftelijk verslag van het Commissariaat-generaal. De overige aangehaalde middelen worden in toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet uit de debatten geweerd daar de replieknota een antwoord dient te zijn op bovenvermeld schriftelijk verslag en geen aanvulling van het verzoekschrift buiten de beroepstermijn.

2.9. Ter zitting van 17 november 2011 heeft verzoekster een fax van een doopselgetuigschrift (*Baptism Certificate*) van de Eritrean Orthodox Tewahdo Church neergelegd.

De Raad stelt vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen in zoverre de Raad geen kennis kan nemen van dit stuk, meer bepaald de delen van het stuk die niet in het Engels opgesteld zijn.

Verweerder wijst er op dat het document een fax betreft dat geen bewijswaarde heeft daar het gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen is. De Raad meent dat dit document inderdaad geen bewijswaarde heeft.

Verzoekster stelt dat dit document voorgelegd wordt als bewijselement van haar nationaliteit en als bewijs van haar identiteit en geboorteplaats en datum, bij gebrek aan de mogelijkheid een identiteitsdocument voor te leggen.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel identiteitsdocument voorgelegd heeft dat via een foto of een ander element op zekere wijze aan verzoekster verbonden kan worden. Dit is ook het geval voor dit document. Daarenboven vermeldt dit document een Michael Church, waarvan zij stelt dat dit in Assab gelegen is en waarvan zij een foto neerlegt. Uit het document valt echter niet af te leiden dat deze kerk in Assab gelegen zou zijn. Nergens blijkt uit de voorgelegde documentatie dat er in Eritrea maar een Michael kerk zou zijn.

De Raad meent dat dit document geen bewijs is van de identiteit en geboorteplaats en datum van verzoekster.

2.10. Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS